

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně ILV-energy s.r.o.**, se sídlem Příchovice 275, zastoupené Mgr. Markem Dejmekem, advokátem, se sídlem Plzeň, Perlová 7, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2016, č.j. 32531/16/5200-11433-706599**,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2016, č.j. 32531/16/5200-11433-706599 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žalobkynina odvolání proti rozhodnutím Specializovaného finančního úřadu (dále jen „*finanční úřad*“), ze dne 20.1.2016, č.j. 10990/16/4200-11771-500857, ze dne 9.2.2016, č.j. 30785/16/4200-11771-500857 a ze dne 17.2.2016, č.j. 38104/16/4200-11771-500857 (dále jen souhrnně „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a tato rozhodnutí byla potvrzena.

Prvoinstančními rozhodnutími byly podle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“), zamítnuty žalobkyniny stížnosti na postup plátce daně - společnosti ČEZ Prodej, s.r.o., a to v souvislosti s odvodem za elektřinu ze slunečního záření za období říjen 2015, listopad 2015, resp. prosinec 2015.

II. Žaloba

Žalobkyně uvedla, že je vlastníkem a provozovatelem fotovoltaické elektrárny v Příhovicích o celkovém instalovaném výkonu 0,739 MW (dále jen „*FVE*“). Dne 14.12.2012 uzavřela se společností ČEZ Prodej, s.r.o., se sídlem Praha 4, Duhová 1/425, PSČ 140 53, IČ: 27232433 (dále jen „*Distributor*“) Smlouvu o výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů č. 12_POZE_PV_300000370 (dále jen „*Smlouva*“). Distributor se ve Smlouvě zavázal zaplatit za elektřinu vyrobenou ve FVE a dodanou do distribuční soustavy výkupní cenu ve výši určené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu. Povinnost Distributora vykupovat elektřinu z FVE je stanovena v § 10 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o podporovaných zdrojích energie*“). Žalobkyně Distributorovi řádně vyúčtovala výkupní cenu za březen, duben a květen 2015. Distributor neuhradil žalobkyni výkupní cenu v plné výši, ale z výkupní ceny srazil odvod za elektřinu ze slunečního záření podle § 14 a násl. zákona o podporovaných zdrojích energie (dále jen „*Odvod*“). Žalobkyně se v souladu s § 237 odst. 4 daňového řádu domáhala jednotlivými stížnostmi, aby finanční úřad uložil plátcí daně povinnost zjednat nápravu a uhradit žalobkyni částku odpovídající sraženému Odvodu, tj. domáhala se vrácení srážkové daně. Finanční úřad prvoinstančními rozhodnutí jednotlivé stížnosti žalobkyně zamítl. Žalobkyně proti jednotlivým prvoinstančním rozhodnutím podala odvolání. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím zamítl jednotlivá odvolání žalobkyně a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí.

Žalobkyně dále uvedla, že dne 15.5.2012 vydal Ústavní soud nález sp.zn. Pl. ÚS 17/11-2 (dále jen „*Nález*“), kterým zamítl návrh skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), resp. jeho jednotlivých ustanovení, a to včetně ustanovení upravujících Odvod. Jakkoli Ústavní soud v Nálezu dospěl k závěru o ústavní konformitě právní úpravy Odvodu, je třeba zdůraznit, že současně připustil, že není schopen v rámci abstraktního přezkumu dospět k závěru, že v každém jednotlivém případě jsou po zavedení Odvodu naplněny zákonné garance návratnosti investic FVE (bod 86. Nálezu). Dále zdůraznil, že nelze vyloučit, že v individuálních případech bude mít nová právní úprava Odvodu na výrobce likvidační důsledky (tzv. „*rdousící efekt*“) nebo že nezasáhne samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud proto konstatuje, že je nutno v individuálních případech hodnotit jak dodržení zákonných garancí návratnosti investic a zachování výše výnosů, tak individuálně okamžité (průběžné) účinky uvedené právní úpravy (bod 88. Nálezu). Jinými slovy lze závěry Ústavního soudu shrnout tak, že zavedení odvodu je sice z obecného hlediska ústavně konformní, nelze však již za ústavně konformní považovat situaci, kdy zavedení Odvodu bude mít v individuálním případě rdousící efekt (likvidační efekt) na provozovatele FVE. Ústavní soud proto konstatuje, že je

potřeba zkoumat individuálně jednotlivé případy projevu odvodu na konkrétního provozovatele, a pokud by odvod měl rdousící (likvidační) efekt, je třeba pro zachování ústavní konformity od odvodu ustoupit (v daném individuálním případě). Povinnost přezkumu individuálního vlivu odvodu jde k tíži orgánů veřejné moci, které musí hodnotit jak dodržení obou zákonných garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky zákona o podpoře na žalobce. Povinnost zachovat uvedené zákonné garance je přitom dána i podle zákona o podporovaných zdrojích energie, v platném znění, když podle § 54 odst. 1 tohoto zákona musí být cena elektřiny stanovena tak, aby její celková výše odpovídala postupům pro stanovení výše výkupní ceny podle dosavadních právních předpisů. Z uvedeného závěru Ústavního soudu proto plyne povinnost příslušných finančních úřadů zkoumat zejména individuální důsledky Odvodu na konkrétního provozovatele. Předmětem řízení před FÚ proto není, jak se mylně domnívá žalovaný, přezkum zákonnosti odvodu samého, ale individuální vliv odvodu na poplatníka (tj. žalobkyni), a pokud by byl rdousící efekt Odvodu prokázán anebo by bylo prokázáno nedodržení zákonných garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, pak je povinností FÚ přijmout potřebná opatření k eliminaci takovýchto efektů Odvodu (např. vrácením odvodu, výběru odvodu výběrem, posečkáním s odvodem, rozložením úhrady daně na splátky či prodloužením lhůty, apod.).

Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí jsou nesprávná, spočívají na nesprávném právním posouzení věci a jsou pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelná, a jejich vydání předcházelo porušení zákona. Žalobkyně především namítá, že se finanční úřady nijak nezabývaly, resp. se odmítly zabývat (v rozporu se zákonem i v rozporu s citovaným ústavním nálezem) tím, jaký vliv má příslušný Odvod na žalobkyni, tj. vůbec nezkoumaly, zda odvod měl rdousící efekt, popř. zda jeho srážkou nedošlo k porušení zákonných garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Bez tohoto přezkumu však nelze rozhodnout, zda nárok uplatněný žalobkyní byl po právu či nikoliv a nelze tedy ani přezkoumat, zda byl dán důvod pro odmítnutí stížnosti žalobkyně a zamítnutí jejího odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Tento postup proto zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a nezákonnost procesu předcházejícího rozhodnutí, kterou nelze v rámci řízení před soudem zhojit. Žalobkyně se proto dovolává zrušení napadených rozhodnutí též proto, aby finanční úřad v novém řízení, dříve než rozhodne ve věci samé, přezkoumal individuální dopady a efekty odvodu na žalobkyni. Pokud jde o zásah do majetkové podstaty žalobkyně při aplikaci Odvodu, žalovaný se omezil na pouhé konstatování, že *„přihlédnutí k majetkovým poměrům při stanovení, sražení a výběru daně nemá oporu v zákoně, a proto k nim nelze přihlédnout“*, což je nepochybně s výše uvedenými závěry Nálezu ve zjevném rozporu. Co se týká žalobkyni tvrzeného a Znaleckým oceněním prokázaného rdousícího efektu Odvodu v individuálním případě žalobkyně, žalovaný pouze v obecné rovině odkázal na Nález, kde Ústavní soud deklaruje, že je při posuzování jednotlivých případů nutno vzít v úvahu určitou míru podnikatelského a ekonomického rizika výroby elektřiny ve fotovoltaické elektrárně, která je bezpochyby podnikáním, a uvádí další skutečnosti, které je třeba v této souvislosti v jednotlivých případech posoudit a zohlednit. Individuálním posouzením daného případu se však žalovaný vůbec nezabýval. Argumentace podnikatelským rizikem však obstát nemůže. Jednak podnikatelské riziko (které obecně nese ze své podstaty každý podnikatel) nezbavuje

FÚ shora uvedené povinnosti přezkoumat vliv Odvodu na provozovatele FVE; a tuto povinnost finanční úřady zcela neoddiskutovatelně porušily. Navíc jde o alibizmus, kterým se FÚ snaží usnadnit si svoji činnost a zdůvodnit si nezdůvodnitelné neplnění povinností. K prokázání skutečnosti, že individuální účinky Odvodu a jeho výběru vůči žalobci dosáhnou intenzity protiústavního rdousícího efektu ve smyslu Nálezu, přitom žalobkyně předložila znalecké ocenění znaleckého ústavu RSM TACOMA a.s. a znalecký posudek soudního znalce Ing. Jindřicha Kandlera (dále jen „*Znalecké ocenění*“). K závěrům Znaleckého ocenění žalovaný nepřihlédl (fakticky se jím vůbec nezabýval). Konstatování žalovaného, že k předloženým závěrům Znaleckého ocenění nelze přihlídnout, je zcela nepodložené a nesprávné. Znalecké ocenění je odborným podkladem zpracovaným renomovaným znaleckým ústavem a soudním znalcem. Jako takové je řádným a plně způsobilým důkazem předloženým žalobkyní, který měl být ze strany finančního úřadu a žalovaného proveden. Pokud však byl finanční úřad toho názoru, že tento důkaz není dostatečným podkladem pro to, aby si finanční úřad mohl učinit správný a úplný skutkový závěr o rdousícím efektu, bylo jeho povinností vyzvat žalobkyni k předložení jiných (dalších) důkazů, které by její tvrzení prokazovaly, a poučit ji o následcích neprokázání svých tvrzení. To však finanční úřad neučinil a bez dalšího ve věci rozhodl. (Žalovaný v tomto ohledu odkazuje též na rozhodovací praxi Krajského soudu v Plzni, viz rozsudek ze dne 31.7.2015, č.j. 30Af 10/2014-73.) Z judikatury Nejvyššího správního soudu k dokazování v daňovém řízení přitom plyne, že daňovému subjektu musí být správcem daně umožněno rozhodné skutečnosti prokázat. To zejména znamená, že daňový subjekt musí být patřičně zpraven o tom, které rozhodné skutečnosti má správce daně za prokázané a které nikoli, na základě jakých důkazů tak usuzuje a jak provedené důkazy hodnotí. Správce daně musí za tím účelem ozřejmit, které důkazy se v řízení provedou a které nikoli; v této souvislosti je správce daně povinen v dialogu s daňovým subjektem ujasnit, jaké důkazy tento subjekt k provedení navrhuje. Smyslem a účelem důkazního řízení není daňový subjekt „*nachytat*“ na nejasnostech, jež se v řízení objeví, nýbrž zjistit v potřebné míře rozhodné skutečnosti a případné nejasnosti odstranit, je-li to rozumně možné (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2008, č.j. 2 Afs 24/2007-119). Porušení povinnosti správce daně správně vymezit okruh skutečností, které je daňový subjekt v daňovém řízení povinen prokázat, je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“) (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.8.2005, č.j. 2 Afs 13/2005-60). Finanční úřady uvedeným způsobem nepostupovaly a tím porušily svou základní povinnost postupovat při správě daní v souladu s právními předpisy a šetřit práva a právem chráněné zájmy žalobkyně. Rezignací na shora uvedený postup se žalovaný a finanční úřad dopustili porušení základních povinností stanovených jim daňovým řádem, když nezjistili skutečnosti rozhodné pro případné stanovení Odvodu co nejúplněji, resp. tak, aby o těchto skutečnostech nebyly důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci. Závěr žalovaného o tom, že ani případné připuštění důkazu Znaleckým oceněním by nebylo důkazem likvidačního dopadu na žalobkyni, je pak zcela nepodložený a nesprávný. Závěry Znaleckého ocenění naopak zcela jasně prokazují, že pokud budou sraženy Odvody v rozsahu předvídaném zákonnou úpravou, individuální účinky Odvodu a jeho výběru vůči žalobkyni dosáhnou intenzity protiústavního rdousícího efektu ve smyslu Nálezu. Znalecké ocenění navíc zcela jasně prokazuje, že v daném případě došlo porušení zákonných garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, tj. zachování výše výnosů žalobkyně za jednotku elektřiny pro dobu 15 let od roku uvedení výroby do

provozu ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný ve svém rozhodnutí zastává názor, že postup byl v souladu s platnou legislativou. Takovou argumentaci žalovaného žalobkyně odmítá a napadené rozhodnutí považuje za projev naprosté svévole v rozhodování. Nelze totiž akceptovat, aby žalovaný, jako odvolací orgán, do odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl v podstatě žádné konkrétní skutečnosti, které jej k rozhodnutí vedly. Otázkou svévole se přitom Ústavní soud zabývá dosti podrobně ve své judikatuře a ustáleně její pojem vykládá v obecné poloze jako extrémní nesoulad právních závěrů s provedenými skutkovými a právními zjištěními (např. nálezy Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 138/2000, sp.zn. III. ÚS 303/04, sp.zn. III. ÚS 351/04, sp.zn. III. ÚS 501/04, sp.zn. III. ÚS 606/04, sp.zn. III. ÚS 151/06, sp.zn. IV. ÚS 369/06 nebo sp.zn. III. ÚS 677/07). Žalovaný (a před ním finanční úřad) zcela rezignoval na jakákoliv skutková zjištění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, že by se žalovaný zabýval dopady zákona o podporovaných zdrojích energie na Garance, popř. jeho účinky v individuální rovině na žalobkyni a její podnikání. Dále nikterak nezohlednil, že v důsledku postupu Distributora a finančního úřadu, jakož i Finančního úřadu pro Plzeňský kraj byla žalobkyně zkrácena na možnosti využít posečkání jakožto nástroje ke zmírnění negativních majetkových dopadů výběru Odvodu ve smyslu Nálezu [pro případ dosažení závěru o ústavnosti, resp. zákonnosti (a tedy nutnosti) výběru Odvodu, se kterým žalobkyně nesouhlasí]. Tento stav se pak nepokusil aktivně zhojit, naopak jej fakticky potvrdil. Tímto způsobem postupoval v příkrém rozporu s Nálezem. Přitom platí, že pokud žalovaný nebo finanční úřad přikročí v případě žalobkyně k použití zákona o podporovaných zdrojích energie a výběru Odvodu, dochází tím ke zcela zjevnému a intenzivnímu zásahu do majetkové sféry žalobkyně (je zkrácena o 26% svého výnosu). V takové situaci jsou finanční úřad i žalovaný bezesporu povinni vynaložit veškeré své úsilí k úplnému zjištění skutkového stavu věci, zejména k získání všech dokladů a zjištění všech skutečností nezbytných k ověření daňové povinnosti žalobkyně (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21.4.2009, sp.zn. II. ÚS 703/06). Dále jsou bezesporu povinni zvážit veškeré relevantní skutečnosti a pro případ dosažení závěru o ústavnosti, resp. zákonnosti (a tedy nutnosti) výběru Odvodu (jakkoli s ním žalobkyně nesouhlasí) alespoň umožnit žalobkyni přístup k institutům zmírňujícím majetkové dopady výběru Odvodu. Žalovaný nesplnil své zákonné povinnosti, když zcela automaticky, bez zjištění jakýchkoli skutečností potřebných pro správné zjištění daně, vydal napadené rozhodnutí, aniž zkoumal, zda výběr Odvodu nepřiměřeným způsobem nezasáhne do majetkových práv žalobkyně či nikoli, resp. zda bylo a je na místě umožnit žalobkyni přístup k institutu posečkání. K námitce žalobkyně, že prvoinstanční rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a tudíž i nezákonná pro jejich nedostatečné odůvodnění, když se finanční úřad nevypořádal se všemi námitkami žalobkyně uvedenými ve stížnostech, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se nelze konkrétně zabývat každou jednotlivou myšlenkou nebo větou žalovaného (správně: žalobkyně, pozn. soudu) uvedenou ve stížnostech. S tím žalobkyně nemůže souhlasit. Řízení o stížnosti je specifickým druhem daňového řízení, v němž se rozhoduje rozhodnutím. Rozhodnutí pak musí být nejen správné, nýbrž především vzhledem k § 5 odst. 1 daňového řádu i zákonné. Rozhodnutí proto musí plně vyhovovat i požadavku dle § 102 odst. 3 daňového řádu, tzn. mj. obsahovat informaci o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí. Pokud rozhodnutí takovou informaci neobsahuje, stává se pro jeho nedostatečné odůvodnění nepřezkoumatelným a tedy i nezákonným. To je případ prvoinstančních rozhodnutí i napadeného rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s právními názory žalobkyně. Skutkový stav, právní posouzení a správní úvahy jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakožto i v kompletním předloženém spisovém materiálu. Tímto si tedy také na tyto doložené podklady dovoluje odkázat. Žalovaný podává vyjádření v tom směru, že vůči žalobkyni bylo postupováno zcela souladně s platnou a účinnou právní úpravou. V daném případě byly naplněny zákonné podmínky pro odvod za elektřinu vyrobenou ze slunečního záření, a proto plátce daně poplatníkovi zákonem předepsaný odvod srazil. Finanční úřad i žalovaný jsou povinni v řízení postupovat v souladu se zákonem a jinými právními předpisy, jak jim ukládá § 5 odst. 1 daňového řádu, přičemž tuto svou povinnost splnili. Jak již uvedl žalovaný výše, hlavní žalobní námitkou je žalobkynino přesvědčení o tom, že finanční úřad ani žalovaný v průběhu řízení nezákonně nezkoumali dopad tzv. rdousícího efektu solárního odvodu na žalobkyni, přestože žalobkyně předkládala řadu důkazů prokazujících dopad tzv. rdousícího efektu solárního odvodu na její podnikání. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že zohledňování majetkových poměrů při stanovení výše solárního odvodu nemá oporu v zákoně, neboť toto tvrzení je dle jejího názoru v rozporu s Nálezem. Žalovaný k této námitce odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2013, č.j. 1 Afs 73/2013-57, které žalobkyně ve své žalobě zcela opomíjí, ačkoliv se jedná o rozhodnutí v dané věci zcela zásadní. Rozšířený senát v dané věci dospěl k názoru, že konkrétní účinky, tedy i tzv. rdousící efekt solárního odvodu v individuálních případech není možné zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně ani v soudním řízení, které na něj navazuje. Ústavní soud v Nálezu neshledal solární odvod sám o sobě protiústavním, pouze připustil, že ve výjimečných a odůvodněných případech může mít tzv. rdousící efekt. Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném usnesení ale zkonstatoval, že k těmto okolnostem není možné přihlížet v rámci institutu stížnosti, jak se toho domáhá žalobkyně. Jediným institutem, v rámci kterého je možné se zabývat individuálními dopady solárního odvodu na poplatníka, je institut prominutí daně dle § 260 daňového řádu. Tato žalobní námitka je tedy bezpředmětná. S výše uvedeným souvisí také námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný nezjistil skutečnosti rozhodné v daném řízení, když žalobkyni neumožnil, aby individuální dopad solárního odvodu prokázal. Žalovaný s touto žalobní námitkou taktéž nesouhlasí. Finanční úřad, potažmo žalovaný zjistil všechny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění daně a tyto skutečnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl. Jak je již uvedeno výše, individuální dopad solárního odvodu na majetkovou situaci žalobkyně v daném řízení rozhodnou skutečností není, a proto se jí žalovaný v řízení nezaobíral. V napadeném rozhodnutí pak žalobkyni tento svůj postup vysvětlil. Tato námitka je taktéž bezpředmětná. Žalovaný tedy uzavírá, že v dané věci je rozhodné pouze to, zda bylo v průběhu řízení postupováno v souladu se zákonem, či nikoliv. K tomu žalovaný uvádí, že dle jeho názoru z předloženého spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že v předchozích řízeních bylo postupováno zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem a podle příslušných právních norem.

IV.

Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobkyně ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřila nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byla poučena o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Předmět sporu mezi účastníky řízení byl již vyřešen judikaturou Nejvyššího správního soudu, od které nemá soud žádný důvod se odchýlovat.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 17.12.2013, č.j. 1 Afs 76/2013 – 57 (dostupný na www.nssoud.cz a publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 4/2014 pod č. 3000) uvedl: „*Konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení, které na ně navazuje*“. Nejvyšší správní soud dále uvedl: „*Pokyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 daňového řádu v návaznosti na § 259 daňového řádu*“.

Z pohledů závěrů, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl, je nezbytné považovat žalobní námitky žalobkyně za nedůvodné. Nelze-li konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení, které na ně navazuje, nelze správním orgánům a následně pak ani soudu důvodně vytýkat, že se námitkami žalobkyně o tzv. „*rdousícím efektu*“ či „*likvidačním dopadu*“, tedy konkrétními dopady solárního odvodu na žalobkyně nezabývaly ani, že žalobce nevyzvaly k předložení důkazů k prokázání jeho tvrzení.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl ke stejným závěrům jako Nejvyšší správní soud, tudíž jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné, nýbrž naopak zcela souladné s judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu.

Dlužno doplnit, že platnost a aplikovatelnost shora uvedených závěrů potvrdil Nejvyšší správní soud i přímo ve vztahu k žalobkyni, a to např. v rozsudku ze dne 27.10.2015, č.j. 2 Afs 83/2015 – 39, kde žalobkyně vystupovala v pozici stěžovatelky.

V.

Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 31. října 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
L. K.